

Melkema en de Huizinga's (Reint Wobbes)

De plaats Melkema wordt reeds op 18 oktober 1371 in de archieven genoemd. Het was een edele heerd, een boerderij van minstens 30 juk of grazen land, waaraan het recht was verbonden en tevens de plicht van de eigenaar, om volgens het ommegaand recht, op toerbeurt het redgerambt uit te oefenen.

Uit het Stamboek of Geslachtsregister der nakomelingen van Derk Pieters en Katrine Thomas gewoond hebbende te Huizinge op de landhoeve Melkema, opgemaakt van het jaar 1555 tot en met 1883, blijkt dat vanaf genoemd jaar het bedrijf steeds binnen dezelfde familie is vererfd. Deze gang van zaken heeft zich tot 1970 voortgezet. De familie Huizinga – Van der Molen waren doopsgezind en dus pacifist en wars van overheidsfuncties. Een strofe uit een tweeënzeventig regels tellend gedicht over Melkema luidt: ***Zij dienden, op hun eigen trant, Den tabberd schuwende en den degen, Eenvoudig God en 't Vaderland.***

De dichter-koopman Pieter Huizinga Bakker (Huizinge 1713-Amsterdam 1801) schreef dit gedicht. Hij was getrouwd met Liesbeth Wagenaar, de zuster van de historicus Jan Wagenaars. De mannelijke bewoners van Melkema hebben geregeld het ambt van vermaner of leken-predikant bekleed in de doopsgezinde gemeente van Huizinge. De beroemde historicus Johan Huizinga stamt uit deze familie evenals veel Groninger doopsgezinde boeren en burgers. De graven van de Huizinga's liggen aan de koorzijde van de kerk te Huizinge. Ooit behoorde bij de plaats ongeveer honderdtwintig grazen land (plm. 62 ha.) In 1914 kocht een schoonzoon van de toenmalige eigenaars ruim veertig ha. en stichtte daarop de Maarvliethoeve naast Melkema. De overgebleven landerijen werden in 1970 gekocht door Stichting beheer Landbouwgronden. Erf en gebouwen werden vijf jaar later gekocht door het echtpaar Pieters-Stam. Een zorgvuldige en grondige restauratie, eerst van het voor- en middelhuis en vervolgens van de grote en de kleine schuur maakten van Melkema weer een juweel van landelijke bouwkunst, gelegen binnen een schilderachtige omlijsting van singels en grachten. Het in aanleg zestiende eeuwse woonhuis was vanaf 1762 alleen door de schuur te bereiken. In genoemd jaar werden de schuren tot over de binnengracht verlengd. Het voorhuis van de heerd bestaat uit een langgerekt binhoes met twee vertrekken. Aan de noordzijde onder een aangesleept dak bevindt zich een onderkelderde nevenruimte. De achtergevels van de schuren, de zgn. hoge muren hebben nog de ongeschonden drie ingangen. De schuren en het middelhuis verloren inwendig hun oorspronkelijk karakter toen het geheel werd verbouwd tot conferentieoord.